

Krúdy-rajongó, aki ma, kedvelt író születésének 111. évfordulóján, élete utolsó három esztendejének nyomát keresné Obudán — ahová Szindbád, kedvelt író alterego hőse úgy vetődött 1930. május 28-án, mint a hajótörött —, ne fáradj. A házat, ahol 1933. május 12-én hajnalban elaludt, esetleg még megtalálod, ha tudod, hogy a mai *Dugonics Titusz* tér 15. azonos az akkori *Templom* utca 15-tel. Megtalálsz valamit a hajdani obudai utcák házak hangulatából is. A *Magyar Lajos* utca s a *Dugonics Titusz* tér sarkán a hajdani híres vendéglő, a *Korona*, most — igazán szépre restaurálva — Obudai Művelődési Központként működik.

A *Magyar Lajos* utcában megmaradt három polgárházat is restaurálták. A *Tanuló* utcában szép téglavörösrre festve áll az egykori iskola épülete. A *Mókus utca* 22. alatt Krúdy egyik törzshelyét, a *Kéhlit* (ez is áldozatául esett a beteges újrakereszte-

Hol járt itt Szindbád?

léseknek: *Hid* vendéglő lett belőle) most építik újjá. És szebb, mint Krúdy korában volt, a *Templom* utca 15. (A magam részéről maradok enél az utcanévnél.)

A tágas kapubejárattól balra levő két ablak mögött volt valamikor Krúdy dolgozószobája. Ott, egy billegő lábú konyhaasztalból kinevezett íróasztalon írta egyebek között a *Boldogult úrfikorombant*, a *Festett királyt*, az utolsó nagy elbeszéléskötet, *Az élet álom* novelláit, meg egy kötetre való más írást Obudáról. A kapu melletti ablakban társalgott a környék kisembereivel. Néha oda vitt át neki a pincér a *Koronából* egy korsó frissen csapolt sört. Ezek az ablakok ma friss, szép gipszmintás kerettel büszkélkednek. A girlandok a tetőperem alatt vadonatújak. Új a nagykapu. Újak a szomszédos, szintén

rendbe szedett házak ablakkeretei is. Minden nagyon szép. Csak egy valami hiányzik. Az az egyszerű *márványtábla*, amelyet még 1958-ban helyezett el a kapubejárat, s a mellette levő ablak közti falrészre a III. Kerületi Tanács, és amelyen megörökítették, hogy itt élt és alkotott élete utolsó esztendeiben, haláláig, *Krúdy Gyula*.

Amikor a 15-ös számú házat, s a mellette levő másik kettőt éveken át tatarozták, az emléktábla még megvolt. Magam láttam, hogy az építkezés irodájában őrzik. Amikor elkészültek a munkával, azt lehetett remélni, visszakerül a régi helyére. Mint ahogyan azt is reméltük, *Krúdy*-hívők, hogy a volt *Krúdy*-lakrész szobáiban emlékszobák nyílhatnak, *Krúdy*-múzeum lesz.

Nem lett. Most a kapu

egy szokványos arany-fekete üvegtábla jelzi: *Krúdyék* szobáiban *A Híd* című folyóirat szerkesztősége székel, s a ház — és a szomszédos házak — társ- vagy talán főtulajdonosa az *Országos Műemléki Felügyelőség*, mely itt működteti szakrestaurátori osztályát. És bár mindezeknek nem nagyon örülhetnek azok, akik örömmel láttak volna itt egy *Krúdy*-emlék-helyet, ebbe talán még — ha nem is szívesen — beletörödnének. De arra nem nagyon lehet ésszerű magyarázat, miért nem került vissza az emléktábla a régi helyére? *Miért nem tudhatjuk meg, hol járt itt Obudán Szindbád?*

Nem kerestem az okokat. Nem hívtam fel ezt vagy azt az illetékest, mert azok a *Krúdy*-rajongók, akik csak (csak?) az író nyomát keresik, sem igen keresték, hívogatnak. Nem az ő dolguk az oknyomozás. De azért mégis érdekelne, hová lett az az emléktábla?

(takács)